

Typisch mannenberoep?

Echt niet!

Esther, Nadja, Monie en Laura krijgen weleens verbaasde blikken. Toch staan ze gewoon hun vrouwtje op de werkvloer – die in hun geval met mannen bezaaid is.

Esther is CV-MONTEUR

Esther (22, single): "Ik vond stoere beroepen altijd al leuk. Rond mijn twaalfde ging ik weleens met mijn vader mee naar zijn werk. Hij heeft een eigen bedrijf in de installatietechniek en samen kwamen we bij veel mensen thuis om storingen aan cv-ketels te verhelpen. Dat was echt superinteressant én gezellig. Vaak lagen er bij ons in de tuin oude cv-ketels waar ik weleens wat onderdelen uit haalde. Daar kon ik wel even mee bezig zijn. Lekker alles onderzoeken, mij kon je niet blijer maken. Het was dus ook niet zo gek dat ik na de middelbare school de opleiding servicemonteur installatietechniek ging doen. Ik kwam in een klas terecht met alleen maar jongens, maar ik stond mijn vrouwtje. Al snel werd ik door iedereen geaccepteerd. Hoewel, er was één oudere jongen die mij niet geschikt vond als servicemonteur. Het was volgens hem fysiek te zwaar voor mij. Uiteindelijk heb ik mijn diploma sneller gehaald dan hij..."

Natuurlijk, het werk kan soms best zwaar zijn, maar ik doe vooral het onderhoud. Als er een ketel geplaatst moet worden, doe ik dat samen met mijn vader of mijn broer. We werken alle drie in het bedrijf van mijn vader. Sommige klanten zijn echt verbaasd als ik met mijn koffer voor de deur sta. Vooral mannen testen me soms en stellen allerlei technische vragen, die ik dan makkelijk kan beantwoorden. Ook fabrikanten hebben heel af en toe hun twijfels. Toen ik laatst belde om een reparatie door te geven, werd er bijvoorbeeld gevraagd of ik zeker wist dat het onderdeel kapot was. Ik begrijp het wel: ik ben nog jong en zie er misschien niet uit als een gemiddelde cv-monteur. Maar ik weet precies wat ik doe. Gelukkig zijn er ook veel mensen die speciaal om mij vragen voor de jaarlijkse onderhoudbeurt. Dat vind ik het grootste compliment!"

Esther verhelpt een lekkende verwarmingsbuis.

'Mannen testen me soms met technische vragen: een makkie!'

Op haar 22ste ging Nadja op missie in Kosovo.

Nadja is VRACHTWAGENCHAUFFEUR

Nadja (44, getrouwd met Marcel van 56 en moeder van twee kinderen van 13 en 9): "Zodra mijn dienst begint, zet ik eerst mijn roze Lady Trucker-kentekenplaat achter mijn voorruit. Ik rijd dan wel in zo'n grote bak, maar ik blijf natuurlijk een vrouw. De trucks die ik bestuur, zijn 16,5 meter lang en wegen volgeladen 33.000 kilo. Zelf ben ik 1,60 meter, dus als ik uitstap, wordt er soms best raar gekeken. En helemaal als ik dan mijn postcontainers uitlaad en ze fluitend bij het postsorteercentrum aflever en weer nieuwe inlaad.

Ik moet zelf altijd een beetje lachen om die verbaasde blikken. Als mensen dit al gek vinden, hadden ze mij eens moeten zien toen ik nog grote koelkasten en wasmachines bezorgde. Weliswaar met een steekkar, maar alsnog waren het grote gevaartes. Dat werk heb ik zo'n achttien jaar gedaan.

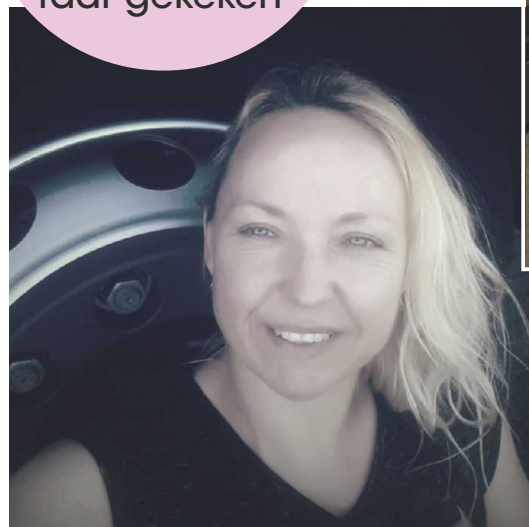
Daarvoor werkte ik bij defensie als ziekenwagenchauffeur en gewondenverzorger. Aan die dubbele functie had ik helemaal niet gedacht toen ik bij het leger ging. Ik hield gewoon van het avontuur, ik had niks met vrachtwagens. Totdat ik op mijn 22ste op missie ging in Kosovo. Daar zag ik een heleboel collega's in grote trucks rondrijden en dat vond ik zo cool.

Terug van mijn uitzending haalde ik in Nederland dus mijn groot rijbewijs en een jaar later ging ik solliciteren. Omdat ik vrouw én klein ben, werd ik vaak afgewezen. Uiteindelijk kreeg ik van één werkgever een kans. Het was geweldig. Ik was een van de eerste vrouwen die in Nederland in een vrachtwagen reed.

Inmiddels doe ik dit al twintig jaar. Ik vind het nog steeds het leukste werk wat er is. Als ik achter het stuur van mijn grote truck zit, voel ik me zo vrij als een vogel. Ik rijd door heel Nederland. Moeilijke manoeuvres, zoals straatje keren in een smalle steeg, vind ik heerlijk. Laat mij maar lekker prutsen. Omdat ik een gezin heb, werk ik parttime. Ik maak wel lange dagen: minimaal negen en maximaal dertien uur per dienst. Mijn man en kinderen zijn niet anders gewend. Zolang ik maar lekker kan rijden, want dan ben ik op m'n best."

'Als ik met mijn 1,60 meter uit de cabine stap, wordt er soms raar gekeken'

De roze kentekenplaat en de andere spulletjes waarmee Nadja haar truck net iets gezelliger en vrouwelijker maakt.

Monie is TIMMERVROUW

MONIE (49, getrouwd met Niels van 35): "Samen met mijn man run ik een timmerbedrijf.

We ontwerpen en maken tuinhuisjes en doen alles helemaal zelf. Soms worden we door potentiële klanten gebeld voor meer informatie. Als ik dan opneem, vragen ze weleens naar mijn man. Alsof ik de assistente ben, terwijl ik juist ons bedrijf heb opgericht...

Ik ben altijd al handig geweest. Zo was ik als kind gek op hutten bouwen. Daar was ik heel goed in, daarom besloot ik na de middelbare school een opleiding houtbewerking te doen. Daarna kwam ik terecht in een allroundbedrijf voor de technische dienst. Ik maakte kozijnen, repareerde hang- en sluitwerk en monteerde keukens. Echt fantastisch. Ik was er de enige vrouw en in die tijd kreeg een bouwbedrijf nog subsidie als het een vrouw aannam. Ik kostte mijn werkgever dus bijna niks.

Mijn grootste wens was om ooit voor mezelf te beginnen. Dat deed ik uiteindelijk op mijn 28ste. Via mijn werk kwam ik contact met iemand die houten schuurtjes maakte. Hij ging emigreren en vroeg of ik zijn bedrijf wilde overnemen. Binnen 24 uur was het geregeld. Samen met mijn toenmalige man maakte ik zo'n honderd huisjes per jaar. Hij was vrachtwagenchauffeur, maar kon ook goed klussen. We gingen uit elkaar, ik ging verder met het bedrijf en ontmoette Niels, die bezig was met een opleiding om boer te worden. Uiteindelijk zag hij daar geen toekomst in en samen ontwikkelden we de huisjes verder. Inmiddels bouwen we ze in één dag. Als we aan de slag gaan, staan onze klanten vaak de hele dag door het raam te kijken. Ik heb ze weleens verbaasd tegen elkaar horen zeggen dat ik ook echt meebouw. Waarschijnlijk verwachten ze dat niet, maar ik sta toch echt te zagen en te timmeren. Ach, ik ben het wel gewend. De blije reacties als een huisje af is, maken alles weer goed. Daar doe ik het voor!"

'Alsof ik de assistente ben... ik zaag gewoon mee, hoor'

'Met dates die vinden dat ik beter op kantoor kan werken, wordt het niks'

Lassende Laura aan het werk.

Laura is LASSER

LAURA (43, moeder van drie zoons van 26, 23 en 18): "Ik was 22 toen ik naar Nederland verhuisde. Daarvoor woonde ik op Curaçao, waar ik in de horeca werkte. Werkervaring in constructie had ik niet, maar ik had wel altijd al interesse in techniek. Het liefst wilde ik daarom naar de lts, maar dat vond mijn vader niet geschikt voor meisjes. Gelukkig kreeg ik in Nederland de kans om een opleiding in constructie te doen. Die werd betaald door de gemeente waar ik woonde en duurde twee jaar. Ik vond het meteen leuk. Nu werk ik al bijna dertien jaar als lasser. Via een werktekening hecht ik metalen balken, trapleuningen en onderdelen voor bruggen en stations. Heerlijk en ontspannen werk. Het is net alsof ik steeds een puzzel in elkaar zet. Hoewel mensen vaak niet verwachten dat ik lasser ben - in mijn vrije tijd maak ik me graag op en ik loop regelmatig op hoge hakken - vinden ze het vaak wel heel stoer. Vooral mijn zoons zijn supertrots op mij. Maar niet iedereen is enthousiast: ik ben single en ik heb weleens een date gehad met een man die zei dat ik beter op kantoor kon werken, omdat laswerk te zwaar voor mij zou zijn. Daar kon ik niks mee, dus met die date is het niks geworden. Ook vrouwen kunnen soms raar reageren. Dan zeggen ze dat het helemaal niks voor mij is. Geen idee waar ze dat op baseren. Zware platen til ik met een kleine hijskraan. Verder heb ik genoeg spierballen om zelf wat te dragen. Waar ik wel rekening mee moet houden, is dat ik goed buk. Als lasser moet je veel bukken en daarom leerde ik direct om daarvoor op de juiste manier door mijn knieën te zakken en mijn rug recht te houden. Op de werkvloer kijken de mannen allang niet meer vreemd op van mij. Ik hoor er echt helemaal bij. Mijn grootste wens is om voorman, of eigenlijk voorvrouw, te worden. Die coördineert alle constructies waar we aan werken. Ik weet zeker dat het ooit nog gaat gebeuren. En tot die tijd werk ik lekker door als lasser!"

